

CECILIA EDEFALK

Gör: Konstnär.

Ålder: 71 år.

Familj: En son.

Bor: I södra Stockholm, ateljén ligger i närheten.

Aktuell: Under våren och sommaren med soloutställningar på Svenska institutet i Paris, Galleri Arnstedt i Skåne, Dalsland konstmuseum och på Ystad konstmuseum. I maj visas *Cecilia Edefalk. Jag är inte här, jag drömmer*, K-special på SVT.

Hur länge har du arbetat i ateljén?

”I tre år, tidigare hade jag en ateljé på Söder Mälarstrand. En magnifik studio med jättehögt tak, men som hade för tung energi. Den här ateljén ligger bara tio minuters promenad från min bostad och har ett lugn och ett ljus som gör det lätt att jobba.”

Ateljén har en blå dörr och dina målningar går ofta i blå nyanser. Vilken relation har du till färgen?

”Dörren var blå innan jag flyttade hit. Det kändes som ett tecken på att det var här jag skulle vara. Blått är väldigt vackert med alla sina olika pigment, ultramarin, kobolt, coelin och preussisk blå, en färg som jag använder mig mest av. Innan jag började med blått målade jag i en gråvit skala, men det gav ingen energi tillbaka. På sista tiden har jag börjat måla i rött. Vilket är jättesvårt, för det är en färg som kräver andra beslut och som inte kan användas på samma sätt som svart eller blått.”

Du målar, skulpterar och fotograferar. Finns det någon röd tråd i det du gör?

”Den röda tråden i det jag jobbar med just nu är en typ av halvabstraktion. Jag arbetade länge figurativt, tills att jag fick i uppdrag att göra en offentlig utsmyckning i Rosenbads entré. Eftersom motivet inte fick ha något politiskt eller religiöst innehåll gjorde jag några bronsskulpturer av björkstammar och flera blå monokroma målningar i olika storlekar. Efter det har jag blivit intresserad av vad som uppstår på duken när jag inte har någon direkt avsikt, utom att vara totalt närvarande när jag målar. Det kan bli ett öga, ett moln, kanske en duva eller någon typ av ansikte.”

I vår och sommar är du aktuell i en rad utställningar, både i Sverige och internationellt. Vad tror du själv är anledningen till ditt globala genomslag?

”Svårt att svara på, men curatören **JEAN-CHRISTOPHE AMMANN** som köpte in flera av mina verk till konstmuseet i Frankfurt, sa att min konst var ’nödvändig’. Att det inte fanns något som liknade mitt uttryck. Jag bodde många år i Berlin och att flytta tillbaka till Sverige kändes först konstigt. Jag känner mig själv inte som typisk svensk, utan mer som en världsmedborgare som kan bo lite var som helst.”

Under april visar du bland annat verk i en separatutställning på Svenska institutet i Paris. Titeln på utställningen är *August à dit* – vad syftar det på?

”Det är en ordlek med det franska uttrycket för leken ’Simon säger’, som på franska heter ’Jaques à dit’. Titeln syftar på att jag ibland frågar **AUGUST STRINDBERG** om råd. I det här fallet om vilka verk som skulle vara med och hur de skulle hängas.”

Du har tidigare berättat att du tycker dig ha kommunikation med avlidna, hur du ”kopplar upp dig” för samtal med döda personer, däribland konstnärer som August Strindberg och Anders Zorn. Hur påverkar den här mediala förmågan ditt konstnärliga arbete?

”Det är ett stöd och ibland kan jag fråga om råd. Vilka råd beror på vilken konstnär jag frågar. När jag behövde hjälp att måla en vattenspegel frågade jag Zorn, som är mästarelig på det. Hans svar blev ’Låtsas att du kan, det blir bra’. Jag lydde hans råd och det blev bra. Samtidigt som min utställning pågår i Paris öppnar en stor utställning med **HILMA AF KLINT** på Grand Palais. En av programpunkterna där är att jag ska kommunicera med henne om hennes måleri. Men jag kommunicerar även med träd och stenar i naturen. Jag tror alla kan göra det. Det gäller att lita på det man uppfattar och inte vifta bort det.”

Är du troende?

”Jag är andlig, men inte religiös. Jag tror att Gud finns i allting.”

Du har flera uppstoppade duvor i din ateljé, vad kan du berätta om dem?

”Jag har en uppstoppad uggle hemma och ville köpa en uppstoppad falk. Så jag åkte till en konservators ateljé på Stora Essingen och där hittade jag de här duvorna. Det känns som att det finns någonting med dem som har koppling till mitt arbete ... någonting som har med mina penseldrag att göra. Mina händer är mer lätta som fjädrar. Än så länge har jag dragit mig för att måla av duvorna. Men jag antar att det är någonting som kommer att ske.”

När ditt verk *Baby* såldes på auktion 2010 för 5,9 Mkr var det ett rekord för det dyraste verket av en nu levande svensk konstnär. (I dag är det Nathalie Djurberg och Hans Berg som har rekordet, deras *Crocodile, Egg, Man* såldes 2020 på Bukowskis för 19,5 Mkr, reds anm.) Hur viktigt är ekonomin i konsten för dig?

”Vad något kostar är ju ett mått på hur det är värderat.

När jag var ung var det viktigt att min konst var lika högt värderad som mina motsvarande manliga kollegors, vilket den inte var på den tiden. Därför tycker jag att det är viktigt med ekonomin. Och pratar vi om mig personligen är det skönt att ha pengar, så att man slipper tänka på det.”

Vad inspirerar dig i ditt arbete just nu?

”Jag besökte nyligen **MARC CHAGALL**-museet i Nice och blev väldigt tagen av hans magnifika måleri. Många stora dukar med starka färger och intressanta tolkningar av *Bibeln*.”

SOFIA EDGREN
weekend@di.se

